

Ὁρθοδοξία

«Τίς κοινωνία φωτι

πρὸς σκότος;»

καὶ Αἵρεσις

«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχὴ, δὲν ἔχει ψυχὴ»*

Μία ἀκόμη πλάνη τῶν λεγομένων Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά

Πρωτ. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,
Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀ.Π.Θ.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι στὴν αἵρεση τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» δὲν ὑπάρχει πεδίο ἢ κεφάλαιο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ποῦ νὰ μὴν ἔχει ἀλλοιωθεῖ ἢ διαστρεβλωθεῖ.

Τὸ ἴδιο ἔχει γίνεи καὶ στὸν χῶρο τῆς Χριστιανικῆς Ἀνθρωπολογίας.

Σύμφωνα μὲ τίς κακοδοξίες τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», ὁ ἄνθρωπος δὲν πλάστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα, καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἔταιρεία «Σκοπία»:

α) ὄχι μόνο δὲν δέχεται τὴν διακριτὴ ὑπαρξὴ τῆς *ψυχῆς*, τοῦ πνευματικοῦ δηλαδὴ στοιχείου στὸν ἄνθρωπο,

β) ἀλλὰ, καὶ ταυτίζει τὴν ἔννοια τῆς *ψυχῆς* μὲ τὴν *βιολογικὴ ζωὴ*.

Αὐτό, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» νὰ ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκμηδενίζεται μετὰ τὸν θάνατο.

* * *

Τὴν κακοδοξία αὐτὴ ἐπιχειροῦν νὰ τὴν τεκμηριώσουν, ἰσχυριζόμενοι ὅτι στὴν Ἁγία Γραφή ἡ λέξη *ψυχὴ* χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν σημασία τῆς *βιολογικῆς ὑπαρξῆς* (βλ. Γεν. β' 7. Δευτ. ιβ' 20. Ἱερ. β' 34).

Τὸ ἐπιχείρημά τους ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀνακριβὲς καὶ παραπλανητικό. Ἔχουμε ἀποσιώπηση τῶν ἄλλων ἐννοιῶν, ποῦ ἔχει ὁ ὅρος *ψυχὴ* στὴν Ἁγία Γραφή. Σημαίνει ἐπίσης π.χ. καὶ *φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου* (Φιλ. α' 27) ἢ καὶ τὸ *ξεχωριστὸ πνευματικὸ στοιχεῖο στὸν ἄνθρωπο, τὸ ὁποῖο δὲν πεθαίνει*.

«Καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ **σῶμα**, τὴν δὲ **ψυχὴν** μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ **ψυχὴν** καὶ **σῶμα** ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ» (Ματθ. ι' 28) κ.ἄ.

* * *

Πόσο κακόδοξος καὶ συνάμα τραγελαφικὸς εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει **ψυχὴν**, ἀλλὰ εἶναι **ψυχή**, ἡ ὁποία ἐκμηδενίζεται, καθὼς ταυτίζεται μὲ τὴν **βιολογικὴ ὕπαρξη**, γίνεται κατανοητὸ καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς.

Στὴν Ἁγία Γραφή, στὶς ἀνθρωποπαθεῖς ἐκφράσεις Της, ἀναφέρεται πῶς καὶ ὁ Θεὸς ἔχει **ψυχὴν**.

«Καὶ ἐδούλευσαν τῷ Κυρίῳ μόνῳ, καὶ ὠλιγόθη ἡ **ψυχὴ** Αὐτοῦ ἐν κόπῳ Ἰσραὴλ» (Κριτῶν ι' 16).

«Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἐὰν στῆ Μωσῆς καὶ Σαμουὴλ πρὸ προσώπου μου, οὐκ ἔστιν ἡ **ψυχὴ** μου πρὸς αὐτούς» (Ἱερ. ιε' 1).

Ἄρα, ἀφοῦ κατὰ τοὺς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», **ψυχὴ** σημαίνει μόνο **βιολογικὴ ὕπαρξη**, τότε καὶ ὁ Θεός, πεθαίνει καὶ ἐκμηδενίζεται(!), ἀφοῦ ἡ **ψυχὴ**, κατ' αὐτούς, πεθαίνει.

* * *

Αὐτὴ ἡ παράλογη καὶ ταυτοχρόνως βλάσφημη θέση εἶναι φυσικὴ συνέπεια καὶ ἐφαρμογὴ τῆς προκρούστειας πρακτικῆς τῆς αἵρεσης, στὸ πῶς προσεγγίζουν καὶ ἐρμηνεύουν τὴν Ἁγία Γραφή.

Εἶναι συνεπῆς ἐφαρμογὴ τῶν περὶ **ψυχῆς** θέσεων τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» σὲ ἄλλα συναφῆ ἀγιογραφικὰ χωρία.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ὅτι ἡ βασικὴ θέση τους στὴν περὶ τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλία τους, ποὺ ταυτίζει τὴν **ψυχὴν** μὲ τὴν **βιολογικὴ ὕπαρξη**, εἶναι ὄχι μόνο ἀντι-Γραφικὴ, ἀλλὰ ὀδηγεῖ σὲ παράλογα καὶ βλάσφημα συμπεράσματα.

Σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι **ψυχὴ**, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ἀλλὰ ἔχει μαζί μὲ τὸ σῶμα καὶ **ψυχὴν**.

(*) Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 2039/3.10.2014, σελ. 3. Ἐπιμέλ. ἡμετ.